

Ștefan și Dunărea

Vasile Alecsandri

Dunăre! ce plângi tu oare?
Plâng o floare de sub soare
Ce din sânu-mi a răpit Ștefan-vodă cel cumplit!

.....

Pe cel țărîm bătut de valuri,
Sus pe zare, sus pe maluri,
Sunt trei cete de oșteni,
Turci, tătari și moldoveni.

Una-i ceata hanului,
Una-i a sultanului,
Una-i a Ștefanului!
Iar în câmpul cel turcesc
Mii de săbii zîngănesc;
Iar în câmpul tătăresc
Mii de arce săgețesc;
Iar în cel moldovenesc
Doi luceferi strălucesc:
Ștefan-vodă cel frumos
Ș-o copilă, chip duios.

Fata plînge, fata zice:
Lasă-mă să fug de-aice,
O! Ștefane, scumpul meu!
Domnul zice: Nu! nu vreau,
Nu, pre sfîntul Dumnezeu!
Că-mi ești dulce la privit
Și mai dulce la iubit,
Ca lumina soarelui
La lupta viteazului.

De-ți sunt dragă, de-s frumoasă,
Ia-mă, doamne, ori mă lasă.
Ba! de-a fi să lupt pe dată
Chiar cu Dunărea turbată,
Nu te las nici chiar de-un pas.
Nici chiar morții nu te las.
Apoi dar, rămâi cu bine,
Că tu n-ai parte de mine!”
Fata zice și s-aruncă
Iute-n Dunărea adîncă!

Valurile clocotesc,

Pe copilă o învăluiesc
Ș-o azvârl din val în val,
Depărtând-o de la mal.
Turcii stau încremeniți,
Moldovenii împietriți
Și tătarii înlemniți.
Stau și ulii în zburare,
Stau și caii-n alergare,
Stă și soarele-n mirare,

Căci deodată ce se vede?
Cine-n valuri se repede?
Domnul Ștefan cel vestit,
Domnul cel nebiruit!
El s-azvârle nebunește
Și înoată voinicește.
Taie-o brazdă, taie nouă,
Taie Dunărea în două,
Și pe fată mi-o ajunge
Și la piept cu foc o strânge
Și se-ntoarce fericit
Sus, pe malul înflorit.